

Phần 11

Chương 51 Đại Cô Đâm Chọt

Khi phu thê Tiểu Dương đang âm thầm suy nghĩ thì Thôi Văn Khang đứng ở cửa ra vào nghênh đón muội muội, muội tể bước tới phía trước giải thích: “Ồ trực của cửa giữa bị trực trực, chỉ có thể uất ức hai người đi cửa hông thôi, muội muội đừng tức giận.”

Nghe lời này, Tiểu Dương chỉ cười không nói, Uyển Như thì trực tiếp nhỏ giọng hỏi ca ca: “Cần gì giả bộ với muội chứ, nói xem rốt cuộc là ai gây khó dễ, cũng tốt để cho người khác chuẩn bị trước, đúng không?”

Thôi Văn Khang bắt đắc dĩ cười khô, nhẹ giọng nói: “Lúc thảo luận huynh có thể ở đó hay sao? Có lẽ là ý của cô cô hoặc thăm thăm.”

“Hà?” Uyển Như lập tức nghĩ tới nhị cô Viên Thôi thị, trước khi xuất giá cũng rất được cưng chiều nơi gã đi cũng là nhà mẹ đẻ của tổ mẫu, rất có quyền phát biểu, về phần thăm thăm nhà tam thúc, dưới gôi nàng ấy cũng chỉ có một nữ nhi, mắt nhìn thấy con thứ từ từ lớn lên mà bản thân vẫn không hoài thai, cả ngày nhìn ai cũng không vừa mắt, cũng có khả năng bói móc.

Ai ngờ, sắc mặt Thôi Văn Khang lại đen lặng lẽ nói cho muội muội: “Mấy ngày trước đại cô nhận được thư của bát lang, rất tức tối, huynh vừa đến nhà đã bị gọi lên dạy dỗ một trận, muội cũng nên cẩn thận một chút.”

“Dạy dỗ huynh làm cái gì? Chẳng lẽ là, đại cô đang trên đường đi chúng ta không chăm sóc tốt cho con của đại cô? Tuổi chúng ta lớn hơn gã ư?” Uyển Như im lặng đến cực điểm.

Tạ Tuấn Dật là biểu ca - nào có đạo lý đệ đệ muội muội chăm sóc biểu ca? Nhi tử có hành vi không đứng đắn lại trách tội chất nữ chất nhi (cháu trai cháu gái), còn cố ý can thiệp hạ mặt mũi chất nữ!

Được rồi, mặc dù Tiểu Dương có tính toán Tạ Tuấn Dật, nhưng nếu chính gã có thể kiềm chế được thì cũng không dễ dàng bị Diêu gia hãm hại.

Văn Khang khuyên Uyển Như đừng nóng giận, nhưng nàng có thể chân chính thờ ơ ư?

Đây lần đầu tiên sau khi nàng sống lại trở về bản trạch Thôi gia, cũng là lần đầu tiên sau khi thành thân mang phu quân trở lại, vốn tưởng rằng lần này gã cho chỗ tốt sẽ không bị khinh bỉ, không ngờ chuyện vẫn không phát triển theo hướng nàng kỳ vọng, còn chưa vào cửa đã đón nhận chuyện này, không biết đằng sau còn chuyện gì nữa?

Uyển Như phỏng đoán có lẽ khi gặp tổ mẫu, cô cô thì sẽ bị làm khó dễ, ai ngờ chân chính khó chịu là phụ thê được đưa đến chính phòng sau đó lại không gặp được đại bá Thôi Thừa Tổ đang được nghỉ hưu một, nghe nói là hẹn với người khác ra khỏi cửa.

Vừa nghe tin tức này hai huynh muội cũng thay đổi sắc mặt, phản ứng đầu tiên là tổ phụ vẫn còn tức phụ thân không nên thân, nên thân tôn nữ (cháu gái ruột) cũng bị liên lụy.

“Không sao, có lẽ chỉ là vì kiêng dè thôi.” Tiểu Dương lại vỗ nhẹ lên tay Uyển Như tỏ vẻ trấn an, cho dù Thôi Tương là Trung Thư Lệnh trưởng quan cao nhất ở Trung Thư Tỉnh, loại gia đình này cũng không nên kết thân với đại tướng quân đóng quân ở biên quan, để tránh có hiềm nghi nguy hại triều đình.

Chỉ bởi vì mẫu thân là Quận chúa được sủng ái lúc này mới có thể tự chủ chuyện thành thân, hai nhà cũng không nhất thiết phải qua lại thân thiết, Thôi Tương tránh mà không gặp cũng bình thường.

Tiểu Dương theo Uyển Như đi bái kiến tổ mẫu Viên thị của nàng, tam thúc nhậm chức tiên sĩ cùng với thân quyến khác, sau đó là cùng với trưởng tử Thôi Văn Thái và đại cữu huynh Thôi Văn Khang đi tới thư phòng tán gẫu.

Lại nói, thật ra thì nhân số Thôi gia không ít hơn Tiểu gia, đáng tiếc tiểu bối không có năng lực.

Thôi Tương có ba nhi tử, lão đại Thôi Thừa Tổ có hai nữ nhi một con vợ cả một thứ xuất đã xuất giá, thêm một nhi tử nữa là ba.

Trưởng tử con vợ cả Thôi Văn Phong mười chín đã định hôn đang định khoa khảo, con thứ Thôi Trạch Niên gần chín tuổi, tam lang con vợ cả nhỏ hơn, mới năm tuổi mới vừa vỡ lòng thôi, tạm thời cũng không sử dụng đến.

Chi thứ hai chính là nhà Uyển Như, hai đích tử đích nữ, một thứ nữ, nhân số con vợ cả thoát nhìn cũng không tệ lắm số tuổi cũng không tính là nhỏ, đáng tiếc làm phụ thân không có năng lực, con cái bởi vì mẫu thân khác nhau nên chia làm hai phe nội đấu.

Tam phòng tham nhất, Thôi Thừa Chí làm quan chính ngũ phẩm ở nha môn Thanh Thủy, dưới gôi chỉ có một đích một thứ hai vị nữ nhi đợi gả, cùng với Thôi Văn Tường một thứ tử năm sáu tuổi, có lẽ vị tam thúc này cho rằng cả đời mình sẽ không có đích tử (con trai do vợ cả sinh), nên thứ tử cũng cho vào gia phả đứng hàng xếp thứ tự.

Tuy hôm nay Tiểu Dương không thấy Thôi Tương, nhưng cũng biết tuổi ông đã cao cách “cáo lão về quê” cũng không còn bao nhiêu ngày nữa, trưởng tử Thôi Thừa Tổ phá lệ ở bên cạnh ông làm quan, nhưng chỉ làm Thượng Thư Tả Thừa, tư lịch còn thấp (tư lịch: tư cách và sự từng trải), kiên quyết cũng không đủ, không có cách nào tiếp nhận.

Chờ Thôi Tương lui, còn không biết vị trưởng tử này có thể tiếp tục chống đỡ cho Thôi gia huy hoàng tiếp hay không?

Nếu Thôi Thừa Tổ là một người có năng lực, có lẽ Thôi Tương cũng sẽ không đến nỗi tránh mặt không gặp tôn nữ tể (cháu rể), là sợ tại nơi đây khi hoàng quyền rung chuyển phạm vào kiêng kỵ gì đó?

Lúc trước vội vã thoáng nhìn Tiểu Dương cũng thấy mấy tiểu tử Thôi gia, những đứa bé kia mặc bộ y phục đồ rực với màu sắc hoa văn tương tự, cũng nuôi giống như chim cú, môi hồng răng trắng tròn vo mập mạp, nhìn ngon miệng nhưng không có nhuệ khí của chim ưng con.

Thôi gia, là yên ổn quá lâu rồi, Tiểu Dương chợt nhớ tới lời nói của Mạnh Tử: “Sống ở gian nan khổ cực, chết mới an nhàn”.

Có lẽ, thế hệ này của Thôi gia mà nói không chừng là đấu cùng gà đen như Thôi Văn Khang và Thôi Văn Viễn? Có kịch liệt cạnh tranh mới có chí tiến thủ.

“Đại lang và Văn Viễn kia, là cùng ở Quốc Tử Giám sao? Hôm nay sao lại không thấy hẳn?” Tiểu Dương uống trà hỏi tới đệ đệ khác mẹ của thê tử, cái gọi là biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, hẳn còn chưa gặp qua vị thần đồng trong truyền thuyết kia.

“Văn Viễn còn nhỏ tuổi, được tiên sinh hẳn thiên vị phụ đạo, kết quả thứ bậc của ta bị hạ cho nên đãi ngộ cũng khác biệt, tản bộ không có gì đáng ngại.” Thôi Văn Phong cười trả lời như vậy.

“Thì ra là như vậy, không biết hẳn bái nhập làm môn hạ của vị đại nho nào?” Tiểu Dương phát hiện lúc Văn Phong nói đến tiên sinh của Văn Viễn thì có sắc mặt khác thường, liền thuận mồm hỏi, muốn thám thính ra nguyên do.

“Quan môn đệ tử của Lễ Bộ thị lang, Lưu Văn Đạt.” Đại Lang Thôi gia đơn giản trả lời. Vị đại nho này nổi danh lúc còn tấm bé, đọc thuộc kinh truyện, giỏi về văn chương. Hẳn đã từng đưa bái thiếp, lại không được đối phương coi trọng, cố tình ấu tử nhà nhị thúc được ông yêu thích, nghĩ tới cũng có chút không cam lòng.

“A, ông ấy ư! Đại cữu ca, đệ đệ của huynh thật may mắn.” Tiểu Dương âm thầm cười một tiếng, tất cả mọi người đều cho rằng Lưu Văn Đạt luôn tìm tòi nghiên cứu kinh học, có rất ít người biết ông ấy tinh thông toán học hơn, ở trên lịch pháp rất có nghiên cứu. (Kinh học: nghiên cứu những tác phẩm kinh điển của Nho giáo về mặt triết học, sử học, ngôn ngữ, văn tự; lịch pháp: phương pháp làm lịch.)

Có lẽ chính là bởi vì ông ấy yêu “tính toán”, cho nên dù tài trí hơn người lại keo kiệt tham tiền, Thôi Văn Phong không hợp nhãn hơn phân nửa không phải là bởi vì học vấn không kịp Thôi Văn Viễn, mà là lễ bái sư không đủ dày.

Giờ phút này, Tiểu Dương có thể trải nghiệm được tâm trạng luôn nhớ đến đồ cưới của Uyển Như rồi, nếu không lấy về trong tay, thời gian dài, cũng không biết sẽ bị kẻ mẫu kia cầm đi bỏ sung cho người tham lam nào nữa.

Đồng thời, hắn cũng đã hiểu vì sao thê tử người của chi thứ hai phải chịu sự tức giận của nhà này, đoạt tiên sinh đích tôn chắc chắn đã ngứa mắt, tất nhiên bên tam phòng cũng xem không vừa mắt.

Nhạc phụ làm việc điệu thấp lại thanh liêm, không giống với phụ thân huynh đệ nghiêm trang, tất nhiên Thôi Tương cũng nhìn nhạc phụ không thuận mắt.

Tam lang phúc hắc híp mắt cười một tiếng, lúc nói chuyện giúp đỡ Đại cữu huynh lôi kéo tướng tôn Thôi gia, thuận tiện không để lại dấu vết khích bác sự ghen ghét của hắn (Thôi Văn Phong) với Thôi Văn Viễn, nhìn tiểu tử trẻ tuổi này càng ngày càng thiếu kiên nhẫn nôn ra một bụng nước đắng, nhất thời hắn (tam lang) cảm thấy lần này tới Thôi phủ dù không thấy gia chủ cũng không coi như hoàn toàn thất vọng.

Đồng thời lúc đó, thân ở hậu viện Uyển Như lại không tốt như hắn, nếu không phải thấy trên mặt tổ mẫu tràn đầy ý từ ái, quả thật nàng cảm thấy thảm thảm thêm hai cô cô ngồi ngay thẳng như tam đường hội thảm vậy.

Đại cô Tạ Thôi thị nâng khăn lau nước mắt, giọng nói cũng là người gây sự: “Cháu nói xem, rốt cuộc bát lang nhà ta xảy ra chuyện gì?!”

Chương 52

Phong Lưu Tài Tử

Hơi chút do dự sau đó nàng chỉ cười hỏi ngược lại: “Đại cô cô đang hỏi chuyện gì vậy ạ? A Như không rõ.”

Tạ Thôi thị hít sâu một hơi, giả bộ trấn định hỏi: “Bát lang nói cùng các cháu hồi kinh, vì sao lại ném một mình nó ở Diêu gia?”

Nhìn vẻ mặt vừa thuần khiết vừa vô tội của chất nữ, Tạ Thôi thị tức giận tới mức ruột gan đau đớn, cả đoàn người cùng đi, còn có một trưởng bối Thanh Giang Quận chúa ở đó, tất cả mọi người đều không có chuyện gì, lại chỉ có nhi tử của mình lên “thuyền tặc” Diêu gia, trong đó không thể nào không thành có vấn đề được, đúng không?

Việc ngấm ngầm xấu xa bên trong tất nhiên Tạ Thôi thị hiểu, nhưng cho dù trong lòng có nghi ngờ, bà ta không tiện chất vấn chất nữ tại sao muốn lừa gạt biểu ca của mình lên trên giường của Hồ Mị tử kia ở trước mặt mẫu thân.

Chỉ đành phải bày ra bộ dạng của người mẹ hiền từ hàm hồ oán trách: “Đầu mùa xuân sang năm Bát lang sẽ phải khảo thí, tối đa cũng cần thời gian nửa năm ôn bài, các cháu lại bỏ mặc Bát lang, chậm chạp không thấy nó trở về nhà thật sự làm cho người ta lo lắng.”

“Cháu vẫn ở trong nội viện, không rõ ràng lắm chuyện gì.” Uyển Như thấy Đại cô cô không dám nói ra tình hình thực tế, nhất thời bày ra bộ dạng đơn thuần hỏi gì cũng không biết.

Sau đó, nàng dùng một loại giọng nói sùng bái cảm khái nói: “Nghe nói, biểu ca và Diêu Thứ Sử rất hợp ý, ông ta chính là Thám Hoa Lang lúc đấy, chắc hẳn ở phương diện thi họa rất có thành tựu đáng giá để biểu ca ở lại học tập một hai mấy ngày chứ nhỉ?”

Ở bốn triều nếu muốn thi đậu Tiến Sĩ, có thể viết ra thơ hay hay không cũng là một loại nội dung khảo hạch quan trọng trong đó, Thôi Văn Khang bởi vì chuyện này mà hoàn toàn buông tha Văn Cử, quả thật năm đó Diêu Thứ Sử bởi vì thi họa nổi danh mà được giám khảo ưu ái, Uyển Như trả lời như vậy Tạ Thôi thị cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là, lý do nàng nói đến đó khi người biết rõ tình hình nghe thấy sẽ cảm thấy hết sức châm chọc.

Từ trước đến giờ, Viên Thôi thị luôn cùng tiên cùng lùi với tỷ tỷ nhất thời không bỏ qua, chân mày nâng lên chỉ trích nói: “Dầu gì Tạ bát lang cũng là biểu ca ruột thịt của cháu, nó nói muốn ở lại thì cháu không để ý tới nữa? Chẳng lẽ, gả được chỗ tốt rồi thì không để nhà ngoại ở trong mắt nữa? Nên dọc theo đường đi, cháu không chăm sóc cho biểu cả người cùng lớn lên từ nhỏ với cháu.”

Nghe xong lời này, nhất thời Uyển Như đổi sắc mặt, không khỏi thầm mắng ở đáy lòng: ta không phải là thê tử của Tạ Tuấn Dật cũng không phải là mẫu thân của hắn, hắn có người chăm sóc hay không liên quan gì đến ta! Còn nói dóc cái gì cùng nhau lớn lên, giống như hắn trở thành trách nhiệm của ta rồi ấy.

Ở bên nghe, đại bá nương không hiểu rõ lắm chuyện của Tạ Tuấn Dật, chỉ cảm thấy hai tiểu cô tử càng nói càng quá đáng, tối qua đã trăm phương ngàn kế tìm lý do không cho chất nữ mặt mũi, sáng nay lại ở trước mặt bà bà khóc lóc kể lể Uyển Như bạc đãi biểu ca.

Trước đó bà còn cảm thấy hai người này chỉ đơn giản bởi vì ghen tỵ mà gây xích mích thị phi, vào lúc này, những lời kia càng nghĩ càng thấy không đúng? Nhị ca vốn có ý định cho nữ nhi kết thân với Tạ gia, đại cô tử không thể không đồng ý, hôm nay còn nói lời này làm gì.

Đại bá nương há mồm muốn giúp chất nữ đôi câu, lại phát hiện Uyển Như vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi đó đột nhiên biến sắc, khế nhếch nâng cằm, ánh mắt cũng biến thành sắc bén.

“Lời của cô cô sai rồi.” Uyển Như nhìn thẳng vào hai vị cô cô lấy giọng điệu uyển chuyển như đinh chém sắt nói: “Thủy vu sự thân, trung vu sự quân, chung vu lập thân. Nữ tử trong nhà, kính trọng cha mẹ, hầu hạ phu quân, phụng dưỡng công công bà bà tất nhiên là thiên kinh địa nghĩa (chuyện bình thường), nhưng A Như cũng chưa từng nghe nói nữ tử đã xuất giá phải hầu hạ biểu huynh nhà mẹ đẻ cả. Theo lý còn phải kiêng dè mới đúng, dọc theo đường đi cháu đã ít nói chuyện với biểu huynh rồi thì làm sao đi theo chăm sóc được chứ ạ?” (Sự Thân là khi ở trong nhà tận hiếu với cha mẹ, khi ra bên ngoài thì Sự Quân, tức là nam

tử mà nói là vào triều làm quan hầu hạ quân thượng, cuối cùng kiến công lập nghiệp.)

Vừa mở miệng, Uyển Như không nói gì đến chuyện nhị cô nói nàng không để ý đến tình thân và không chăm sóc chiếu cố người trong nhà khi cùng ra bên ngoài, mà nói đến tận hiếu và hầu hạ, lý do dường như nghe rất chính đáng.

Hai vị cô cô tròng mắt muốn kéo trở về chính đề, Uyển Như thì đã ngồi nghiêm chỉnh chuẩn bị cùng đấu ba trăm hiệp với họ, đột nhiên nghe được tam thẩm khẽ cười nói: “Không có ai chăm sóc bát lang ư? Tiểu nương tử Diêu gia như hoa như ngọc có thể khá hơn chút đấy! Đâu cần Như Nương phí tâm tư làm gì.”

Câu nói này vừa ra, trong đầu mọi người cũng “ầm” lên.

Uyển Như cảm thấy vị thẩm thẩm này chỉ cần đôi câu đã nói rõ chuyện xấu của Tạ Tuấn Dật, tại đây còn đứng một đồng tỳ nữ đấy! Tạ Thôi thị hận không thể nhào tới cắn nàng ta một cái, biết được chuyện này Viên Thôi thị im lặng, cảm khái may mắn bát lang không phải con mình.

Rốt cuộc đại bá nương hiểu rõ tại sao ngày hôm qua hai cô tử phải mắng Thôi Văn Khang, hôm nay lại nhìn Thôi Uyển Như không vừa mắt; tổ mẫu vốn ngủ gà ngủ gật rốt cuộc hoàn hồn, nghiêng lỗ tai cau mày hỏi: “Hả? Sao vậy? Dật lang xảy ra chuyện gì?”

“Cháu gái không biết.”, “Bát lang hẳn rất tốt ạ.”, “Không có việc gì lớn.”, “Hắn và nữ nhi nhà di mẫu Tam hoàng tử có chuyện ạ!”

Thôi gia lão phu nhân nghe xong càng chóng mặt, ngoại trừ đại tước phụ không lên tiếng, bốn người cùng nhau mở miệng trả lời bốn câu khác nhau, nửa đoạn trước bà cũng không nghe rõ, cố tình giọng của thê tử lão tam lớn nhất, câu cũng dài nhất, chỉ nghe rõ câu sau: “Hắn và nữ nhi nhà di mẫu Tam hoàng tử có chuyện ạ!”

“Nhà ai? Bát lang đính hôn rồi hả? Tiểu nương tử kia có tốt không?” Tạ Tuấn Dật là ngoại tôn tổ mẫu quan tâm nhất, khách quan mà nói bà cũng đối tốt với Thôi Văn Khang.

Năm đó lúc nghị hôn Thôi Viên thị đã biết được thân thể lang quân Tạ gia không tính là tráng kiện, lại bởi vì quan hệ hai nhà không tệ nên vẫn cho phép nữ nhi mình, không ngờ thể chất của nữ tể (con rể) lại yếu đuối đến nỗi ngay cả gió rét nho nhỏ cũng không chịu được, làm hại nữ nhi ở góa khi còn trẻ, lại bởi vì Tạ thị là danh môn vọng tộc không có quy củ quả phụ tái giá, có thể nói cuộc đời của đại nữ nhi đã bị hủy mất rồi.

Vì vậy, bà vẫn luôn cảm thấy thua thiệt nữ nhi, nên Tạ Tuấn Dật cũng rất được coi trọng.

Tam thẩm nói lời chua chát thật ra thì cũng bởi vì nàng ta không sinh được nhi tử, con thứ lại không được bà bà chào đón, chỗ tốt gì cũng luôn tặng cho

ngoại tôn, trong lòng có oán khí lúc này mới không lựa lời nói, lại thêm trong ngày thường nàng ta rất thích lôi kéo Uyển Như, Văn Khang tới kích thích kẻ mẫu Trương thị của hai người, hôm nay giúp chất nữ cũng rất bình thường.

Vì vậy, Uyển Như cũng không tính là bị mất mặt khi lại mặt.

Vừa bắt đầu tổ mẫu đã hỏi mấy câu về cuộc sống sau khi thành thân của nàng, hỏi có quen với khí hậu phong tục của vùng biên cương không, sau đó đã bị đại cô khóc lóc làm cho lệch chủ đề, giờ phút này lại bị câu trả lời của tức phụ thứ ba hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

Đề tài sau đó toàn bộ vây quanh Tạ Tuấn Dật, hẳn có đính hôn hay không, sắp tới hẳn muốn cưới nạp thiếp, tại sao muốn nạp thiếp, nạp tiểu nương tử nhà nào, sau khi nạp thiếp thì sẽ rất khó tìm vợ cả, nên tìm tiểu nương tử nhà nào làm mai mới tốt...

Tam thẩm thay thế Uyển Như thành nhân viên chủ lực chiến đấu, mặt mày hớn hở khẩu chiến với hai tiểu cô tử, cố hết sức bôi đen Tạ bát lang, thấy như vậy đại tức phụ cũng có chút trợn mắt hốc mồm, nhằm vào mẹ góa con cô thì có ích lợi gì?

Uyển Như càng cảm thấy buồn cười, đừng nói Tạ Tuấn Dật chỉ phá hủy chút danh tiếng, cho dù là hẳn đã chết cũng không tới phiên thẩm thẩm đến lấy tiện nghi chứ nhỉ? Không phải là tổ mẫu thích len lén nhét cho hẳn chút vốn riêng thôi sao, nghĩ quần như vậy làm gì? Hẳn cũng không thể dành tức phụ với người, số tuổi chênh lệch rõ ràng như thế mà, thật là mí mắt quá cạn!

Sao kiếp trước ta lại có quan hệ thân mật với người thẩm thẩm thế này chứ? Chẳng lẽ là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, đều là hai kẻ ngu ư?

Nhìn nửa sân tranh đấu, Uyển Như quan sát mấy trường bối tìm về trí nhớ kiếp trước, xem xét quyết định ấn tượng và đánh giá các nàng lần nữa. Sau đó, rút cuộc nàng thoát khỏi đờ đẫn của cô cô và thẩm thẩm, đi vườn hoa nhỏ tán gẫu với mấy vị tỷ tỷ muội muội chưa thành thân.

Thật ra thì, cũng chính là hơi hợt nói chút phong tục vùng biên cương thôi.

Vốn cũng không muốn quan hệ gì quá sâu với bọn họ, hai bên còn sự khác biệt cách nhau những mười năm (ý chỉ 10 sống trong kiếp trước), cho dù là có vài tỷ muội có quan hệ hơi tốt một chút, hôm nay tình cảm cũng đã phai nhạt, không thể tán gẫu “sâu” với nhau được.

Không biết sao, thần thái nhàn nhạt cùng với lời nói của Uyển Như lại khiến cho tỷ muội trong nhà rất giật mình, vốn nàng đã ăn mặc phú quý, tất cả điệu bộ vừa dè dặt mà chững chạc, không hề giống quá khứ.

“Như tỷ tỷ, hình như thay đổi rồi.” Thôi Uyển Thanh của tam phòng gần tuổi với Uyển Như, tính tình cũng hợp nhau, vốn quan hệ thân nhất, tất nhiên nàng ấy là người đầu tiên phát hiện ra khác biệt của đôi phương

Nhất thời Uyên Như cả kinh, vội vàng cười hỏi: “Thay đổi chỗ nào? Không phải vẫn là Như tử của muội sao?”

“Cao hơn, đen một chút nhưng xem ra tinh thần sáng lạng.” Thôi Uyên Thanh cười khoa tay múa chân, rồi lại cau mày do dự nói: “Còn nữa, dường như có khí chất hơn, giống như nữ nhi hậu duệ của quý tộc.”

“Nói gì vậy, chúng ta vốn là nữ tử thế gia, có gì mà thay đổi với không thay đổi?” Uyên Như bật cười, nói vui mấy câu với đối phương.

Trong lòng cũng rất rõ ràng, trên người nàng trừ tăng thêm mười năm từng trải, có lẽ còn có khí thế bề trên học được từ Quận chúa và Tiểu Dương.

Nàng không bao giờ còn là tiểu nương tử không có mẫu thân rồi không được phụ thân thương yêu, chỉ có thể dùng ngây thơ xưa tan tịch mịch và mát mát nữa; không bao giờ là kẻ ngu muốn phản kháng kẻ mẫu lại chỉ có thể dựa vào một nam nhân không đáng tin để rồi phạm phải sai lầm càng lớn hơn nữa.

Vào đêm, ở nhà mẹ đẻ ăn cơm sau đó trở lại Tiểu phủ tắm rửa thay y phục xong, tắm sạch sẽ rồi Uyên Như và tam lang cũng nằm ở trên giường, bắt đầu đàm luận các loại chuyện mắt thấy tai nghe trong một ngày nay.

Tin tức lớn nhất chính là chuyện xấu của Tạ Tuấn Dật trong nhà đã biết, đại cô giận đến sôi máu, tổ mẫu cũng tương đối bất mãn. Uyên Như cười nói với Tiểu Dương: “Vốn gã là người không có phụ thân, hôm nay thanh danh có chút trở ngại khi vương phải chuyện nữ sắc, muốn cưới một thê tử xuất chúng là không dễ dàng.”

“Cũng không nhất định, nếu kỳ thi mùa xuân tới gã đứng đầu là có thể trở mình, nam nhân thỉnh thoảng lâu lỏng sẽ được gọi là phong lưu, cái gọi là ‘Phong Lưu Tài Tử’ là đối tượng luôn được người người theo đuổi, loại chuyện như vậy từ xưa tới nay nữ tử vẫn thua thiệt hơn.” Tiểu Dương nói trúng tim đen chỉ ra bản chất.

“Này, không phải chàng muốn cho nữ tử Diêu gia quấy đục hậu viện nhà gã sao? Nếu là nữ nhi trong sạch làm thê tử hẳn thì thật là đáng thương.” Thật ra thì những lời nói của nàng có chút ý thích thú, muốn biết có phải Tiểu Dương định tìm cho Tạ Tuấn Dật một “người thê tử hung hãn” hay không.

“Mặc kệ có nữ tử Diêu gia hay không, loạn hay không loạn cũng do trên người Tạ Tuấn Dật mà thôi.” Tiểu Dương cười lạnh một tiếng, cảm khái nói: “‘Nữ nhân thông minh là đấu với nam nhân, nữ nhân ngu xuẩn thì đấu với nữ nhân’. Chỉ nhìn đối phương là biết thông minh hay không.”

“... Dường như chàng đang tràn đầy cảm xúc nhỉ?” Hai mắt Uyên Như sáng rực, đột nhiên nghĩ đến mình kiếp trước, không phải cũng là nữ nhân ngu xuẩn sao? Trần Ngọc Dung cũng là đầu óc không tinh táo, Tạ Tuấn Dật không có biểu muội chẳng lẽ lại không thể có yêu sủng khác vì hãnh mà sống chết ư?

“Khu, ta cũng chỉ tùy tiện nói thôi.” Thiếu chút nữa đào hầm chôn mình tam lang vội vàng đổi đề tài nói: “Không bằng chúng ta tới thảo luận, khi nào thì tới thăm hỏi cữu cữu? Hôm nay đại ca có nói đến chuyện này.”

Chương 53

Sống Chết Có Số

Vừa nghe phu quân nói đến nhà cữu cữu, Uyển Như cũng không lo lắng đến trạch đấu gì nữa, tinh thần lập tức chuyển dời đến đồ cưới, đây mới là vấn đề mấu chốt nàng luôn nhớ đến.

Về phần Tiểu Dương vì sao lúc trước cũng có cảm khái, Uyển Như chỉ phỏng đoán có lẽ là bởi vì kinh nghiệm trưởng thành, Thanh Giang Quận chúa cũng không phải là đoạt trượng phu từ trong tay đẳng thiếp sao?

Bà bà của nàng đúng là nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, không đi giết thị thiếp hậu viện mà là từ đầu nguồn níu lại phu quân để hẳn đừng đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa - Hậu gia chỉ có một đẳng thiếp cũng rất hiếm thấy, dù thê tử của người là nữ nhi của Vĩnh An vương đi chăng nữa.

Luật pháp quy định, nam tử có thể một thê nhiều thiếp, đẳng thiếp cũng có phẩm cấp trong xã hội, công chúa bưng hãn nhất cũng không cấm được phò mã đi ăn vụng, huống gì là Quận chúa?

Nếu phu quân không có tâm tư nhỏ này, Uyển Như cũng sẽ không đề cập đến, chỉ thảo luận với hẳn lúc nào thì tới bái kiến vị cữu cữu chưa thấy mặt kia.

“Đại ca nàng trở lại thì đã đưa bái thiếp tới, mấy ngày nữa sẽ có tin tức, chờ ông ấy tới cửa bái phỏng sau đó chúng ta lại đi.” Tiểu Dương trả lời như vậy, dù sao Uyển Như đã là nữ tử xuất giá, chuyện nhà mẹ không quản hướng gì là nhà cữu cữu, an bài như thế quá tốt.

“Thiếp nghĩ, làm cho Bình Nhạc Quận vương đưa danh sách đồ cưới của mẫu thân ra mới được, dù sao hai nhà đã sớm không còn lui tới nữa rồi, có vật này hay không cũng không có chuyện gì lớn với ông ấy.” Uyển Như tựa vào trên cánh tay Tiểu Dương rừ rừ nói: “Chỉ là...”

“Chỉ là không biết nên mở miệng với người Thôi gia thế nào?” Tiểu Dương gần như không chút nghĩ ngợi đã chỉ ra vấn đề mấu chốt.

“Đúng vậy, nghe nói có đồ cưới, nhưng đồ cưới đang ở đâu? Người nào bảo quản? Nên hỏi ai đây? Tất cả chi tiết cũng không quá rõ ràng.” Uyển Như rất bất đắc dĩ nói, cho dù là trong lòng nắm chắc nhưng đều là tin đồn nghe được ở kiếp trước, có thể tìm ai làm rõ đây?

Nếu hỏi tổ mẫu, nhưng đồ cưới lại đặt ở trong tay kế mẫu, biệt viện của bà ta, người của bà ta trông chừng, hơn nữa, hôm nay vừa thấy, tóc tổ mẫu cũng

trắng phau, thính lực, tinh lực cũng kém hơn trước kia, tuyệt đối là không có cách nào xen vào những việc vặt này nữa rồi.

Nếu hỏi kể mẫu, chuyện này nên do ca ca Thôi Văn Khang ra mặt, thế nhưng huynh ấy không thể làm ra hành động gì trong lúc đang chuẩn bị võ cử, thời gian hai tháng đi đi về về ở vùng biên cương nhất định sẽ bị gây khó dễ.

Nhưng nếu chờ sau khi ca ca trúng cử, lại sợ đêm dài lắm mộng.

Thôi Văn Khang đã sớm nên nghị hôn, năm trước chính hắn say rượu đã thương người nào động làm danh tiếng xấu đi, vốn đợi sau thời gian nhạt dần đi sẽ đi xem mắt người ta, năm ngoái lại bởi vì phụ thân bị vạch tội đành kéo dài, năm nay kéo dài nữa thì sẽ không tốt lắm.

Nhưng nếu trước khi chuyện đồ cưới được rõ ràng lại bị kể mẫu cho định hôn, vậy thì... Uyên Như đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt hoảng sợ hỏi: “Bà ta có thể thừa dịp ca ca không ở vùng biên cương xúi giục phụ thân cho thành gia lập thất hay không?!”

“Chuyện võ cử sau hai ngày nữa sẽ công bố, bảo ca ca nàng lập tức viết một bức thư cho khoái mã đưa nhanh về nhà. Chỉ nói muốn tham gia võ cử cầu công danh, dù đầu óc hơi hồ đồ đi nữa cũng sẽ biết, kéo dài thời gian chờ kết quả thì việc hôn sự sẽ càng có lợi ích hơn.” Tiểu Dương an ủi Uyên Như để nàng đừng quá nóng lòng, chuyện này không phải là nóng nảy là nhất định sẽ có kết quả tốt.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi, bên kia thì có người nào tốt chứ, nhưng ngàn vạn lần đừng cho nữ nhi Diêu gia làm đại tẩu của thiếp là được, aizz...” Uyên Như không khỏi thở dài, rồi sau đó cắn răng nói: “Hôm nay nhìn cô cô và thẩm thẩm gây gỗ, cũng không có cơ hội nói chuyện với đại bá mẫu.”

“Bà ấy thế nào?” Tiểu Dương có chút ngạc nhiên hỏi.

“Bây giờ là đại bá mẫu quản việc nhà, đầu óc bà ấy tinh táo cũng không có ác ý gì với thiếp và ca ca, vốn muốn tán gẫu đôi chút về việc hôn sự của ca ca với bà ấy, nếu bà ấy có thể giúp đỡ tìm ở kinh thành thì tốt bao nhiêu.” Uyên Như cũng không biết làm thế nào trả lời, nghe giọng nói thì tràn đầy tiếc nuối.

“Tính tình của bà ấy nhu nhược, đến cô cô và thẩm thẩm của nàng cũng không chế trụ nổi thì còn có thể ôm bao nhiêu hi vọng?” Tiểu Dương nhẹ giọng cười một tiếng, nếu đại bá mẫu thật sự là một người mạnh mẽ, hai người bọn họ cũng không đi vào Thôi phủ từ cửa hông rồi.

“Không, tính tình của bà ấy không nhu nhược, chỉ vì tổ mẫu còn đó chuyên quyền không tốt, nếu sau này, nhất định đại bá mẫu có thể chống lên cả nhà.” Uyên Như kiên quyết không đồng ý với ý kiến của Tiểu Dương.

Bởi vì, nàng có tham khảo quỹ tích phát triển của mười năm sau, khi đó, đại bá mẫu không bị bất kỳ kẻ nào bắt nạt được, bởi vì, chị em dâu khó dây dưa cũng bị bà ấy trực tiếp đá ra khỏi cửa - ở riêng.

“Hả? Vậy thì có thể mượn tay bà ấy dùng rồi. Không phải nàng nói là Diêu gia có người mà lúc trước làm thiệp của phụ thân nàng sao, hình như họ Tào.” Tiểu Dương nhíu mày, đề nghị: “Bà ta chính là thiệp thân theo hồi môn của mẫu thân nàng, đưa trở về trực tiếp đưa bà ta đến trước mặt đại bá nương khóc lóc vì “tiểu chủ tử”, cầu xin bà ấy làm chủ cho các nàng.”

“Lấy lợi ích dụ dỗ?” Nhất thời Uyển Như hiểu ý của Tiểu Dương. Nàng và ca ca là tiểu bối không tiện trực tiếp nhằm vào kẻ mẫu làm âm ỉ, kẻ mẫu cũng là mẫu thân, bị nói thành ngỗ nghịch là rất khó coi.

Mà đại bá nương quản lý trong nhà cũng không giống với đại bá, chuyện bên trong gia tộc, là chuyện bọn họ phải xử lý “Công chính”. Về phần tổ phụ, cả ngày ông chỉ quan tâm quốc gia đại sự không quản việc nhỏ, nhiều lắm là tìm hiểu một chút rồi giao toàn quyền cho trưởng tử xử lý.

Chuyện sau đó dường như tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, Thôi Văn Khang và phu thê Uyển Như thay nhau đi thăm viếng nhà cũ cũ, không phí bao nhiêu công phu đã lấy được danh sách đồ cưới, Tiểu Dương cũng cho thủ hạ tìm kiếm thương nhân người Hồ có chút qua lại trong nhà đi tới Diêu gia đưa Tào đại nương đi.

Sau đó, Vĩnh An vương thuận lợi tiến hành yến tiệc, phu thê tam lang tặng một bức thư họa ‘Tùng Hạc đồ’ nổi tiếng ở tiền triều làm lễ, hoàn toàn thỏa đáng phù hợp nên cũng không thể bắt bẻ.

Trong lúc đó, có vị tiểu nương tử lại thành đối tượng mọi người lên lút đùa cợt, nàng ta thân là thứ nữ thế gia nhị lưu lại si tâm vọng tưởng tính toán muốn dính vào quyền quý, tốn suốt cả thời gian một năm làm bức thêu tinh xảo cho xen lẫn vào trong quà tặng của gia tộc đưa lên tặng cho Vĩnh An vương.

Nàng ta thêu phật Di Lạc mặt mũi hiền từ, có thể nói kỹ thuật vô cùng tinh xảo, không chỉ có hình tượng nhân vật giống như đúc còn dùng chỉ vàng làm ra hiệu ứng Phật quang tỏa ra bốn phía, thậm chí gương mặt Phật này còn mơ hồ giống Vĩnh An vương, chỉ tiếc, vị vương gia này tôn thờ đạo giáo!

Trên đường trở về phủ, Thanh Giang Quận chúa tán gẫu với Như Nương, trên mặt lộ vẻ khinh thường: “Đừng nói là đồ đưa sai, tranh thêu của khuê nữ là có thể đưa cho người khác xem ư? Thêu, hừ, chẳng lẽ trong nhà phụ thân ta còn thiếu tú nương hay sao?”

“Mẫu thân nói đúng lắm, quà tặng này đưa quá không phóng khoáng.” Uyển Như cười tùy ý trả lời đôi câu, giọt mồ hôi lạnh trên trán cũng thiếu chút nữa là không nhô ra được.

Thật ra thì, lúc bắt đầu nàng cũng tính toán tự tay thêu hay vẽ gì đó, chỉ vì thời gian không đủ, tặng lễ của phu thê hai người lúc này là tam lang làm chủ, tài nghệ của nàng có xuất sắc hay không cơ bản không quan trọng, lúc này mới bỏ đi suy nghĩ đáng buồn cười kia.

Lại nói, lúc bà bà đang xác định quà tặng cũng từng chỉ điếm qua, bà gọn gàng dứt khoát nói Vĩnh An vương thích người tài như Uyển Như biết tặng tranh thích hợp đúng thời điếm. Aizz, tặng lễ cũng là một môn học vấn, chuyện cần suy nghĩ dường như vẫn còn rất nhiều...

“Mấy ngày này, ta thấy khí sắc của tam lang không quá tốt?” Nói chuyện phiếm về chuyện yến tiệc xong, Thanh Giang Quận chúa lại nhắc tới nhi tử của mình. Mấy ngày gần đây Tiểu Dương thật sự có chút tiêu tụy, hốc mắt cũng biến thành đen, người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

Uyển Như vội vàng gạt đầu, khổ não nói: “Chàng ngủ không yên giấc, hình như thường nằm mơ, luôn tỉnh dậy, uống thuốc an thần cũng vô dụng. Con chờ yến tiệc xong sẽ tới cầu mẫu thân mời ngự y đến xem cho chàng ạ.”

Quận chúa không trả lời về chuyện ngự y, chỉ hỏi: “Nó có nói là nằm mơ thấy gì không?”

“Có đề cập tới một lần, nói nằm mơ thấy một người mặc y phục cổ quái.” Uyển Như cắn cắn môi, không nhin được nói ra câu hỏi vẫn luôn ở trong lòng nàng rất lâu rồi, “Mẫu thân, khóa bạc của chàng có phải có chút... Có chút, có chuyện gì đó đúng không?”

“Mấy ngày này con chú ý nhiều một chút, cũng đừng cho nó cười ngửa tập võ hay chuyện gì khác, đợi thêm mười lăm ngày nữa là có thể kết thúc tất cả.” Thanh Giang Quận chúa nói như thế rồi im lặng, Uyển Như không hỏi nữa, cứ im lặng không lên tiếng như vậy trở về nhà.

Ban đêm hôm ấy, tam lang vẫn tiếp tục mơ thấy giấc mộng hỗn loạn kia.

Hắn nằm mơ thấy mình ở trong rừng rậm cứu viện con tin, sau đó bị quân giặc đưa súng nhắm vào, có bằng hữu tốt hỗ trợ đạn rơi thiếu chút nữa mất mạng, trong mộng A Dương hối hận không thôi, khóc rống nghẹn ngào khi đối phương hôn mê bất tỉnh vì bị thương.

Hắn nằm mơ thấy mình lại gặp phải tuyệt cảnh một lần nữa, bên cạnh lại không có một bóng người không có bằng hữu đưa tay ra giúp đỡ, khi rơi xuống xuống vách núi hẳn ngửa mặt là có thể nhìn cảnh sắc trời xanh mây trắng xinh đẹp trước mắt, nhưng trong lòng lại chỉ có một vùng tối đen.

Tiểu Dương đột nhiên tỉnh lại, chỉ cảm thấy cảm giác rơi xuống vô cùng chân thật, như chính mình thật sự trải qua tuyệt cảnh kia, cả cái chính tuyệt vọng và chờ đợi cuối cùng kia cũng in thật sâu ở trong đầu.

Người trong mộng đang nói: “Xong rồi, lần này thật sự thành liệt sĩ rồi, nói không chừng còn là một liệt sĩ chỉ có mồ chôn quần áo và di vật.”

Có câu “Đại nạn không chết, tất có hậu phúc”, nhưng cũng có khả năng đây là tam tai lục nạn đã định trước trong vận mệnh cũng nên.

Tam lang sờ sờ cái ót, không khỏi cười khổ. Chỉ là, không biết người sống không lâu đã được quyết định trong vận mệnh kia là A Dương trong mộng hay là Tiểu Dương hẳn?

Hắn nhắm mắt lại ngủ lần nữa, cơn ác mộng vẫn như hình với bóng, lần này hắn nằm không cách nào nhúc nhích được, dường như tay chân bị trói chặt lại vậy, chỉ có thể lẳng lẳng “nhìn” trường bối mặc y phục cổ quái gào khóc ở bên giường mình.

Còn có mấy nam tử trẻ tuổi cùng với hai nữ nhân trẻ tuổi dựa sát vào nhau đứng ở trước người hắn yên lặng rơi lệ.

Mặt mũi của những người này cũng có chút mơ hồ, nhìn không rõ lắm, chỉ là không hề ép được ấm áp và chua xót trong lòng, A Dương biết rõ đối phương đều là thân bằng hảo hữu của hắn.

Trong lúc bất chợt, một nữ tử trẻ tuổi trong đó đi lên phía trước từ từ cúi người, khẽ hôn lên đôi môi lạnh lẽo của hắn, sau đó vươn tay phủ lên đôi mắt đang trợn tròn của hắn, chậm rãi vuốt mí mắt hắn xuống.

“Nhắm mắt thôi, A Dương. Chúc anh lên đường bình an.” Nữ tử ấy nghẹn ngào nỉ non nói nhỏ, giọng nói quen thuộc bỗng chốc đánh thẳng vào lòng Tiểu Dương, làm hắn không tự chủ được giằng co lần nữa.

Là ai, người kia là ai? Tại sao ta luôn nhớ đến nàng ấy không thôi? Tại sao ta cảm thấy trong lòng ta rất đau đớn?

Hắn muốn mở hai mắt ra nhìn đối phương một cái, hắn muốn đưa hai cánh tay lên ôm nàng, hắn muốn đáp lại nụ hôn khẽ lướt kia, hắn muốn há mồm trả lời: “Ta con mẹ nó còn chưa chết, lên đường bình an cái gì?”

Nhưng không thể.

Chương 54

Mười Lăm Tháng Bảy

Mãi cho đến khi bị Uyển Như đánh thức Tiểu Dương cũng không thể há mồm nói được một câu nào ở trong mộng, càng không cách nào thấy rõ dáng người trong mộng, nhưng hắn biết rõ ràng, những người đó không có một ai là người hắn biết ở hiện tại.

Khi còn chưa tới nửa tháng, tàn suất tam lang đi vào giấc mộng trải qua chuyện xưa chưa từng biết kia càng ngày càng cao, làm hại hắn thậm chí giữa ban ngày cũng thỉnh thoảng ngẩn ngơ.

Đến đây, Tiểu Dương không dám cưới ngựa nữa, thậm chí ngay cả bản tên, tập đao thương hay hoạt động có chút nguy hiểm cũng không dám thử, suốt ngày trừ đánh hai bộ quyền kiện thân chính là ăn ngủ, ngủ rồi ăn, không có việc gì thì nằm ở dưới giàn nho nhắm mắt dưỡng thần, lặp lại liên tục nằm mơ, nhớ lại.

Thật may là quan lễ của cháu trai Hoàng thượng là mình đây cũng sắp tới rồi, nên cũng không còn tuyên triệu hẳn vào cung vua thần nói chuyện nữa, nếu không cũng không biết sẽ xảy ra rắc rối gì nữa đây.

Trong mấy ngày nay, Uyển Như thì ngược lại loay hoay chân không chạm đất, đi đi lại lại nhà mẹ đẻ, nhà cũ cũ, hay bởi vì việc ra ngoài giao tiếp của Thanh Giang Quận chúa vốn ở vùng biên cương cách xa kinh thành, khó được một lần mang tức phụ ra cửa gặp người, họ còn phải hoàn thành các loại giao tiếp thông thường trong thời gian quy định.

Vì vậy, Uyển Như bồi Quận chúa báii phồng ba lần bằng hữu thân thiết, tham gia hai lần dạo chơi ngoại thành; cùng với đại tẩu mang theo thứ muội tham dự hai lần hội Thương Hoa; lần đầu tiên điều động cả nhà chơi đá cầu.

Đau đầu khổ khổ như thế, chính nàng còn đồng ý lời mời đi cưới ngựa đánh cầu, lúc đó thì rạng rỡ hiên ngang, nhưng sau khi hồi kinh lại thiếu chút nữa mệt mỏi toàn thân xụi lơ không xuống giường được.

Trừ lần đó ra, hoạt động quan trọng nhất của Uyển Như là cùng với đại tẩu chuẩn bị cử hành quan lễ của Tiểu Dương vào ngày hai mươi sáu tháng bảy, ví dụ như giúp một tay sửa sang lại danh sách tân khách, tự tay viết các loại thiệp quan trọng, tuy nói là trưởng tẩu quản gia, nhưng dù sao cũng là lễ lớn của Tiểu Dương, thân là tam nương tử nào có chuyện khoanh tay đứng nhìn.

Về phần Quận chúa, vốn Uyển Như tưởng rằng bà không bận tâm đến mọi chuyện, nhiệm vụ chính là thăm người thân thăm bằng hữu, sau đó chờ đến lúc đó xuất hiện ở quan lễ là được. Trên thực tế, ở thời điểm mọi người không nhìn thấy bà đã chuẩn bị chuyện quan trọng nhất.

Mười lăm tháng bảy hôm đó, hai tiểu phu thê dậy rất sớm, mới vừa mặc y phục xong thì sắc mặt tam lang đột nhiên lập tức cứng đờ, đưa ngón cái ra đè lên huyệt Thái Dương của mình cau mày nói: “Nhu Nương, ta có chút nhức đầu, nàng đi phòng chính đi, cho người mang điếm tâm tới cho ta.”

“Đau lắm sao?” Uyển Như biết rõ gần đây phu quân có chút không đúng lắm, nhưng chỉ nghe nói choáng váng đầu chưa từng thấy hẳn nói thẳng là nhức đầu, nhất thời có chút khó xử, không nguyện ý rời đi một mình.

“Không có chuyện gì, hơi đau mà thôi, ta chống chọi được.” Tiểu Dương chẳng hề để ý khoát khoát tay, để thê tử rời đi.

Mặc dù hẳn vẫn kiên trì, nhưng sau khi Uyển Như nói với mẫu thân một tiếng thì nhanh chóng trở về Đường Lê viện, vào cửa đã nhìn thấy Tiểu Dương quỳ gối ôm đầu ngồi trên mặt đất, hẳn hẳn rằng không nói một lời, sắc mặt tái nhợt đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên là nhức đầu càng ngày càng kịch liệt.

“Bảo Châu, nhanh đi tìm đại nương, mời đại nương gọi đại phu đến!” Sau khi phân phó Uyển Như lại vội vàng kêu tỷ nữ khác đỡ tam lang trở lại trên giường, sai người bưng nước ấm tới lau mặt cho hẳn.

Trong lúc đang lo lắng gấp gáp này, Thanh Giang Quận chúa đột nhiên mang theo một đại đội tỳ nữ khỏe mạnh đi vào, đầu tiên bà nhìn tình trạng của nhi tử, vượt đầu vai hấn nhẹ giọng hỏi: “A Dương, có phải có rất nhiều thứ xuất hiện đưng đưa trước mắt hay không? Có phải trong đầu con có thứ gì đó xuất hiện hay không?”

“Uhm...” Tiểu Dương cắn răng gật đầu một cái, khi làm động tác này càng cảm thấy nhức đầu, hấn dứt khoát nhắm hai mắt lại, không hề để ý tới ai nữa.

“Không có việc gì, đừng sợ, sẽ tốt nhanh thôi.” Quận chúa khuyên bảo nhi tử đôi câu rồi nghiêng đầu nhìn về phía tức phụ, phân phó nói: “Giờ phút này phải dẫn nó đến tĩnh thất, con hãy đeo nón có màn che lại.”

“Vâng.” Uyển Như cũng không biết tại sao mình phải mang nón có màn che kín dung nhan, nhưng cũng không rời rắm những vấn đề nhỏ này, lập tức cho người lấy mũ đi theo Tiểu Dương đang ngồi trên kiệu theo bà bà đi về phía dãy nhà sau chính viện.

Mang theo hạ nhân tâm phúc vào viện, vừa thấy nàng mới biết vì sao phải mình mang nón che mặt, trong sân vườn nhỏ này đứng ba đạo sĩ trung niên, cùng với sáu đồ đệ thanh niên, còn có ít tiểu đồng chạy vặt, nhiều người ngoài như vậy, tiểu tức phụ trẻ tuổi cần che dung nhan lại.

Vừa thấy Tiểu Dương bị người mang tới, vị đạo sĩ dẫn đầu vóc người hơi gầy có chòm râu dê có chút tiên phong đạo cốt kia cho đồ đệ nhận người, sau đó đưa hấn vào chính phòng dãy nhà sau, sau đó nói đám người Quận chúa chờ ở bên ngoài.

Trong giây phút chuẩn bị đóng cửa kia, Thanh Giang Quận chúa hơi nghi ngờ lo lắng nói: “Thanh Hư đạo trưởng, con ta không sao chứ?”

“Đau đớn như thế, nếu đổi lại người thường đã sớm lăn lộn trên đất rồi, thế nhưng hấn lại có thể yên ổn ngồi ở trên kiệu, có thể thấy được tam lang quân là người có tâm chí vô cùng kiên định.” Thanh Hư đạo trưởng vượt chòm râu của mình, cười nói: “Quận chúa đừng lo lắng, chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đến tính mạng, sợ nhất chỉ là suy nghĩ hỗn loạn, thần trí thất thường, đã tâm chí kiên định dĩ nhiên là sẽ chịu đựng được.”

Dứt lời, ông ta vung phát trần rồi dẫn hai vị sư đệ vào căn phòng được bịt kín kia.

Nhìn liếc qua một chút, Uyển Như chỉ thấy đó là một phòng trống không để đồ vật trong nhà, trên đất dùng thứ gì đó màu đỏ vẽ những ký hiệu kỳ quái, bốn phía phòng ốc là dán đạo phù chữ vàng chữ đỏ, cảnh tượng thần bí mà quý dị như vậy làm trong lòng nàng không khỏi nhéo lại.

Hai người bà bà tức phụ (mẹ chồng con dâu) yên lặng đứng ở ngoài phòng chờ, Uyển Như nhìn về phía bà bà nhưng không thấy bà có ý định giải thích gì

cả, chỉ có thể tự mình suy đoán, chuyện này, là chuyện gì? Phản hồn, hợp hồn sao?

Thời gian cả ngày cứ như vậy mà yên lặng trôi qua, hai người cứ chờ như vậy, chịu đựng, thậm chí cũng không mở miệng cho người đưa một bữa cơm nóng tới, trừ cho người bung cái ghế tới ngồi thì không làm chuyện gì khác nữa.

Trong lúc đó, vốn Uyển Như định bái Phật cầu nguyện, kinh Phật còn chưa đọc lên thì đột nhiên nhớ tới người đang làm phép trong phòng chính là đạo sĩ, Phật Đạo khác nguồn gốc, nàng vội vàng ngậm miệng không mở miệng nữa.

Khi sắc trời tối mờ, trong viện không thể không thắp chút đèn cho sáng thì rốt cuộc một đạo sĩ thanh niên mở cửa phòng ra, nhìn thấy nụ cười ôn hòa trên mặt hắn thì lúc này Uyển Như mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, đám người Thanh Hư đạo trưởng nói đuôi đi ra chỉ nói đơn giản với Quận chúa bốn chữ: “May mắn không làm nhục mệnh” (Trong tiếng Trung là 4 chữ), rồi cười nhường ra một con đường đi tới phòng.

Thanh Giang Quận chúa không nói hai lời lao vào căn phòng giờ phút này đã biến thành tối om om, nhìn nhi tử ngồi xếp bằng ngay chính giữa, dùng giọng nói khẽ run thử dò xét hỏi: “A Dương?”

“Mẫu thân, con rất khỏe.” Tam lang cười trả lời như vậy, ánh mắt hắn sáng ngời có hồn như thường ngày, người thân thiết sẽ không thấy bất kỳ cảm giác xa lạ nào, nhưng hắn cũng không giải thích chuyện gì đã xảy ra với người trong phòng.

Uyển Như lập tức thở ra một hơi, nàng chỉ lo lắng vừa mở cửa đã nhìn thấy phu quân mình biến thành một người hoàn toàn xa lạ, ngộ nhờ Tiểu Dương ngẩng đầu hỏi “Người là ai, ta là ai?”. Vậy còn đáng sợ hơn cả long trời lở đất.

Nàng tốn thời gian nửa năm mới làm cho quan hệ phu thê hơi có chút ý hợp tâm đầu, cũng không muốn làm lại lần nữa? Quan trọng nhất là, ngộ nhờ tam lang điên điên khùng khùng, vậy đời sau của tam nương tử nàng đây sẽ dựa vào ai? Trọng phu không có, nhi tử cũng không, nhà mẹ đẻ không thân thiết, không bằng chết lại một lần nữa.

Bản thân hắn không có chuyện gì, Uyển Như đã cảm ơn trời đất rồi, về phần rốt cuộc trên người Tiểu Dương xảy ra chuyện gì, nàng lại không có ý định đi tìm hiểu, nếu mình cũng có thể sống lại, vậy phu quân cũng sẽ có kỳ ngộ chứ nhỉ?

Mọi người đều có bí mật, cho dù là bí mật động trời, vậy cũng coi như là huê nhau.

“Con đói rồi.” Tiểu Dương nắm lấy tay thê tử đứng lên, nhìn về phía mẫu thân đang vành mắt đỏ ửng, cười nói.

“Tốt tốt, đã sớm chuẩn bị tốt rồi, cũng nên ăn gì rồi.” Thanh Giang Quận chúa dứt lời dẫn nhi tử, tức phụ đi nhà chính dùng cơm.

Uyển Như nhìn trên bàn của Tiểu Dương tràn đầy một đồng lớn thức ăn vượt quá số lượng bình thường không khỏi âm thầm thờ dài, nhìn ra được, Quận chúa cố ý sai người rất khéo léo đặt lẫn lộn các loại thức ăn Tiểu Dương thích và không thích, thậm chí nhìn cực kỳ ngon miệng, đặt ở vị trí thuận tay nhất, chính là đồ bình thường hẳn không thích ăn nhất.

Hiển nhiên, đối với tức phụ không thêm đề ý thì thái độ của Quận chúa lại rõ ràng khác biệt, bà muốn biết người con trước mắt này rốt cuộc có phải là đứa con hoàn chỉnh được chính mình sinh ra hay không, bà lo lắng đề phòng xem đó có phải là đứa con mà mình nuôi mười tám năm nay hay không.

Người mẫu thân luôn yêu thương mười mấy năm qua và người thê tử thành thân hơn nửa năm xem trọng phụ là nơi dựa vào, hai người đều ân cần chăm sóc cho Tiểu Dương nhưng yêu thương thì lại không giống nhau.

“Trên đời này điều hài tử yêu thích nhất đều luôn là phụ thân mẫu thân của nó nhỉ?” Uyển Như nghĩ như vậy, nàng thậm chí hoài nghi, cho dù là Tiểu Dương biểu hiện không quá thỏa đáng, sợ rằng Quận chúa cũng sẽ không làm chuyện đuổi nhi tử ra khỏi nhà, thử dò xét như thế có lẽ chỉ là tìm kiếm sự yên lòng mà thôi.

May mắn, Tiểu Dương không hề làm người ta thất vọng, hẳn giống như thường ngày thỏa thích ăn thịt dê thịt bò thích ăn nhất, sau khi được non nửa bụng là phát tay một cái cho dọn đi, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía mẫu thân ngồi ở đối diện mình.

“Mẫu thân, không cần thử lại, con chính là tam lang.” Hắn vừa nói vừa duỗi ngón tay ra chỉ đầu mình, “Cũng chỉ là thêm trí nhớ của một người mà thôi, nếu con chiếm hai hồn bốn phách hẳn chỉ một hồn hai phách, quan hệ chủ thứ tất nhiên đã rõ ràng.”

“Sao, đó không phải là du hồn mà là một người sống sờ sờ?!” Quận chúa nghe nhi tử vừa nói như thế thì lo lắng đề phòng hơn, cả kinh nói: “Năm đó Thanh Hư đạo trưởng nói hồn con đi rồi, ông ấy làm phép buộc lại, chờ mười tám tuổi trở về vị trí cũ là được, lại không nói phần hồn phách không đầy đủ kia còn có thể tìm thân thể còn sống!”

“Mẫu thân có thể tìm cao nhân làm phép, người khác cũng có thể, liệu mạng bổ sung chẳng phải có thể tập hợp lại thành một người đây sao.” Tam lang không thể làm gì buông tay xuống, “Không có chuyện gì, giống như là luân hồi kiếp trước kiếp này thôi, đều là cùng một người không cần chia quá rõ ràng.”

“Chỉ như thế?” Thanh Giang Quận chúa khẽ cau mày nói: “Vậy con có cảm thấy trí nhớ hỗn loạn, suy nghĩ rối rắm không?”

“Không biết, nửa năm trước đã bắt đầu quay lại rồi, không có chuyện gì lớn.” Tiểu Dương cười lắc lắc đầu, trấn an nói: “Hắn cũng dẫn binh, cho nên nói hai bên chính là cùng một người.”

“Cũng giống chàng?” Uyển Như nhẹ giọng hỏi.

“Cũng không phải là hoàn toàn giống nhau, hẳn ngây ngốc, có lẽ là do nguyên nhân ta đã lấy đi phần hồn thông minh nhỉ?” Tiểu Dương cười ha hả, lại cố ý nói chút chuyện đã trải qua lúc bé, loại bỏ nghi ngờ của Thanh Giang Quận chúa, lúc này mới mang theo Uyển Như trở về viện của mình.

Tắm rửa thay y phục xong, hai người liền yên lặng lên giường đi ngủ, thậm chí ngay cả vuốt ve, hôn cũng lược bỏ tất cả.

Uyển Như lo lắng đề phòng mệt mỏi cả ngày, không còn hơi sức duy trì chuyện khác, tinh thần của Tiểu Dương lại có chút không tập trung, chân tướng sự tình xa không bằng sự bình tĩnh mà hẳn biểu hiện ra.

Từ trên người hẳn đi lạc một hồn hai phách nếu thành một người sống sờ sờ, hẳn có cuộc sống hoàn chỉnh cùng với sự trải nghiệm riêng, có nhân cách và tình cảm độc lập.

Quân nhân “Tiểu Lực Dương” cũng có phụ thân có mẫu thân có người thương, không phải Tiểu Dương nói một câu “Không cần để ý” là có thể dễ dàng hoàn toàn không hề để tâm.

Quả thật, hai hồn có chủ có thứ, nghiêm chỉnh mà nói Tiểu Lực Dương đã chết khi hẳn ở thời không kia, giờ phút này chỉ do Tiểu Dương chủ đạo tất cả suy nghĩ, nhưng tình cảm và trí nhớ của đối phương sau khi hòa lẫn vào nhau thì cũng in dấu ấn ký xuống thật sâu trong lòng Tiểu Dương.

Gần một nửa linh hồn chủ đạo kia là mười phần nhiệt huyết chính khí của quân nhân, ở trong lòng hẳn chính nghĩa quan trọng hơn lợi ích; thế giới kia là thế giới mà Tiểu Dương chưa từng nhìn thấy là thế giới ‘Hiện Đại Hóa’ của quốc gia sau mấy trăm nghìn năm sau; Tiểu Lực Dương kia là một tay súng bắn tỉa hạng nhất, hẳn có rất nhiều ‘kỹ năng quân sự’ Tiểu Dương chưa từng học qua.

Có thể nghĩ, nếu muốn hai linh hồn chân chính dung hợp hoàn mỹ, cũng không thể một lần là xong, quản bao nước thấm non xa, còn cần từ từ dung hợp.

Quan trọng hơn là, sau khi hai hồn hợp nhất thì Tiểu Dương cũng chính là Tiểu Lực Dương, vì vậy, hẳn có chút nhớ đến cô nương xinh đẹp cầu mà không được ở thế giới kia; hoài niệm đến Khả Kính đáng yêu vừa là chiến hữu vừa là lãnh đạo; cùng với tưởng nhớ phụ thân mẫu thân người thân vì hẳn mà đau đớn tâm gan trong thế giới kia.

Đối tượng thăm mền vì để Tiểu Lực Dương an tâm nhắm mắt mà cuối cùng hồn lên môi hẳn một cái, cảm xúc kia vẫn còn ở bên môi; chiến hữu cười đùa tức giận mắng cùng với khóc rống nguyên rửa đến nay vô cùng rõ ràng; trong nhà xác phụ thân mẫu thân khàn giọng kêu gào cũng vẫn vang vọng bên tai.

Vừa mở mắt là trở lại nơi tràn đầy nhiệt huyết toàn đỉnh đầu người kia, chỉ cần đưa tay là có thể níu lại cánh tay phụ thân mẫu thân, nhưng cần thận nhìn

lại, trước mắt cũng chỉ có ánh trắng mờ lung và màn che hoa lệ, bên tai chỉ có tiếng nhẹ nhàng hít thở của Uyển Như, không xuất hiện chiến hữu và phụ thân mẫu thân thao thao bất tuyệt dạn dò.

Không trở về được, vĩnh viễn cũng không thấy được bọn họ, hai nơi cách nhau chênh lệch thời gian hơn một nghìn năm...

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi đưa tay bưng kín mặt của mình, nước mắt từ từ tràn ra theo gương mặt chậm rãi lăn xuống, dần dần thấm ướt áo.

Chương 55

Nhận Lấy Mỹ Cơ

Đêm tối yên tĩnh, đặc biệt dễ dàng làm cho người dễ lộ ra mặt yếu ớt nhất, cho dù ý chí kiên định như tam lang cũng bị trí nhớ và cảm xúc của “Tiểu Lục Dương” ảnh hưởng cũng không khỏi yên lặng rơi lệ.

Thật ra thì, nằm ở bên người hắn Uyển Như ngủ cũng không sâu, bởi vì trong lòng lo lắng cho trượng phu rồi nhớ lại hành động của vị Thanh Hư đạo trưởng lúc ban ngày kia mà có chút tò mò và kiên ky, theo bản năng nàng đặc biệt chú ý từng cử động của Tiểu Dương.

Nửa mê nửa tỉnh, dù Uyển Như không nhìn thấy tam lang rơi lệ, đưa tay ra xác minh lại cảm xúc lạnh buốt kia, có nguyên nhân gì có thể làm cho một người trưởng thành rơi lệ vào ban đêm?

“Sao lại khóc?” Suy nghĩ này xoáy trong lòng Uyển Như, nhưng lại không thể hỏi thành lời, nàng chỉ giả bộ ngủ say cọ sát vào bên cạnh Tiểu Dương, từng chút từng chút chen vào trong khuỷu tay hắn, đưa tay ôm hông của hắn, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng dao động, vuốt ve.

Nhưng lại không biết, hai linh hồn nhỏ bé kia đều là chiến sĩ ưu tú tính cảnh giác hoàn toàn không giống với người thường, chỉ nghe tiếng hít thở và tiếng tim đập của Uyển Như là hiểu người bên gối đang giả bộ ngủ, ha ha.

Hắn nở nụ cười, trực tiếp đưa tay ôm chặt Uyển Như vào trong ngực, càng gần sát ngực hơn.

Cách áo lót cọt nhả, tam lang có thể cảm nhận rõ ràng được ấm áp từ da thịt đối phương truyền tới, chỉ cảm thấy đặc biệt thoải mái, thậm chí còn cảm thấy tê tử đang dùng thân thể mềm mại cực nóng của nàng dựa sát vào người mình.

Nàng biết trượng phu mình có chút không ổn, lại chưa từng hỏi tới, chỉ yên lặng an ủi và ủng hộ, Tiểu Dương có thể không cảm động ư?

Tất cả của ‘Tiểu Lục Dương’ đều đã kết thúc khi tấm khăn trắng được phủ lên, hắn có thể làm, chỉ có chăm chỉ sống cuộc sống của ‘Tiểu Dương’, cùng với

sự đáng quý trọng của hiện tại, càng quan trọng hơn là quan tâm, che chở phụ thân mẫu thân, thê tử cùng với các thân hữu khác.

Đĩ nhiên, không hề bận tâm đến cuộc sống của nửa linh hồn kia cũng không phải là nói muốn hoàn toàn giấu trí nhớ kia, nghiêm chỉnh mà nói, Tiểu Dương là kẻ mang chủ nghĩa thực dụng chỉ có hiệu quả và lợi ích, theo ý hấn, phần có thể sử dụng của cuộc sống nửa linh hồn kia tuyệt cần nghiên cứu học hỏi.

Sáng sớm cùng đây, Tiểu Dương hơi áy náy nói với Uyển Như: “Còn mười ngày nữa chính là quan lễ, sau đó Thiên gia sẽ mời ta vào cung trình bày cách nhìn về sự liên quan với Tây Nam Di, thậm chí còn có thể diễn tập binh ở hiện trường, thời gian trước tinh lực ta không đủ chưa kịp suy nghĩ những chuyện này, mấy ngày nay cần phải bổ sung, vì vậy...”

“Chàng yên tâm đi đi, trong nhà có thiệp không cần quan tâm.” Không đợi hấn nói chuyện khó xử cho hết, Uyển Như đã rất khéo léo lòng người trả lời.

Vốn mấy ngày nay nàng ở dưới sự hướng dẫn của bà bà và đại tẩu tiến hành giao tiếp với những người có ích cho công việc của Tiểu Dương, cùng với chuẩn bị cho quan lễ.

Ở thời điểm phu quân không nhìn thấy vị nương tử còn trẻ tuổi mới gả tới này đã sớm có quan hệ riêng của mình, giúp đỡ đại tẩu quản gia cũng từ từ quen việc dễ làm, cơ bản không cần hấn đặc biệt nhắc nhở nữa.

“Ừm, vất vả cho nàng rồi.” Tam lang dừng một chút, lại đột nhiên ngưng mắt nhìn Uyển Như không lên tiếng nữa.

Những ngày qua tinh thần hấn vẫn có chút hoảng hốt, hơn phân nửa thời gian đều đang dung hợp trí nhớ, hoàn toàn không có tâm tư quan sát thê tử, hôm nay, đột nhiên vào mùa hè trời nắng chói chang thấy gương mặt của nàng vừa gặp nắng đã đỏ ửng kiêu diễm, cảm giác có chút không giống với ngày thường.

Đúng rồi, mặc dù dung mạo vẫn như cũ nhưng thần thái có chút khác biệt, loại cảm giác này không có từ ngữ nào có thể diễn tả, cũng không đơn thuần là “Thành thực” hay “Thần thái phấn khởi”.

Có thể nói, trước kia hấn cảm thấy thê tử mềm mại cần mình bảo vệ và hướng dẫn, huấn luyện, hôm nay Uyển Như đang dần trở nên tự tin hơn, nàng có nhiều thêm cảm giác đáng giá để mình tin cậy thậm chí lệ thuộc vào.

Loại cảm giác này phù hợp với định nghĩa quan hệ giữa phu thê trong trí nhớ của “Tiểu Lục Dương” kia, giữa phu thê không phải quan hệ chính phụ, mà là đứng sòng vai ngang hàng, hai người sống nhờ vào nhau, nâng đỡ lẫn nhau, cùng nhau phát triển.

“Ừm, là thê tử hiền dịu tài đức của ta.” Tiểu Dương khẽ cười một tiếng, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt mềm mại của Uyển Như, yêu thương nói nhỏ: “Mấy ngày này nàng cố gắng lên, ta sẽ điều chỉnh trạng thái của mình

cố gắng phát triển công danh, nhân lúc còn trẻ đúng lúc có cơ hội giành lấy chức quan hay chức tướng cũng không phải là không thể.”

Uyển Như ngược nhìn phu quân điệu dàng của mình, bàn tay nhỏ bé bung lấy gương mặt hấn nói: “Thiếp không cầu chàng phong hầu bá tướng, chỉ cần bình an là tốt rồi.”

Hạ bàn tay xuống thì đúng lúc ngón út chạm phải bên môi Tiểu Dương, xúc cảm ấm áp có thể khiến người ta cảm thấy trong đó mang theo khăn thiết chờ đợi.

Nàng thấy bộ dạng Tiểu Dương bất tỉnh nhân sự nằm ở trên giường; cùng hấn tránh thoát khỏi Nhung Khẩu đuôi giết; đã từng đưa mắt nhìn hấn mặc giáp chinh chiến; còn chính mắt thấy bộ dạng hấn sắc mặt trắng bệch, đầu đau muốn nứt ra.

Trong mắt Uyển Như, thân phận đích thứ Hậu phủ đã xác định rõ ràng tương lai của bọn họ sẽ có vật chất bảo đảm, ngược lại thì những nguy hiểm này cũng đủ để cho nàng kinh hồn bạt vía.

Trải qua nửa năm thời gian thân mật chung đụng, tam nương tử từ từ thành thực đã sớm không kỳ vọng phu quân của mình trở thành đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy giống lúc mới xuất giá nữa, cũng không tin chắc lịch sử sẽ luôn phát triển tiếp theo như trong trí nhớ của mình.

Nam nhân của mình phải sống thật khỏe mới tốt, nếu biến thành cô nhi quả mẫu không có tiền đồ cùng với cố chấp khắc nghiệt như Tạ Tuấn Dật và nhị cô cô, vậy thì quá tệ rồi.

Nhìn nét mặt Uyển Như Tiểu Dương biết rõ tâm ý của thê tử, đôi môi bị tay nàng đảo qua càng thêm kích thích ấm áp, nhưng mà, an toàn tất nhiên quan trọng, nhưng nam nhi nào không có hăng hái kiến công lập nghiệp?

“Ta muốn chính là - bình an trên cơ sở phong hầu bá tướng. Uhm, bá tướng coi như thôi, không quá dễ dàng thực hiện, giành chút quân công lấy danh hiệu tướng quân hàng thật giá thật là có thể được”. Tiểu Dương chăm chú ngưng mắt nhìn nàng trả lời.

So với làm từng bước không lý tưởng, hấn càng muốn để thê tử chia sẻ vinh quang của mình, muốn để cho nàng mặc đại lễ phục hoa lệ của mệnh phụ.

Chắc hấn, vậy nhất định sẽ cực đẹp.

Sau khi ăn điểm tâm xong thì Tiểu Dương lập tức đi thư phòng, cẩn thận lật xem sử liệu (tư liệu lịch sử) tiến hành so sánh tư liệu và lịch sử trong trí nhớ của “Tiểu Lực Dương”, muốn tìm ra tin tức có thể dùng được hay không.

Ở phương diện này, hiệu quả quá nhỏ. Có lẽ là bởi vì duyên cơ linh hồn chưa hoàn toàn đầy đủ, và người kia có thể xem như là một vũ phu dùng thân thể tới kiến công lập nghiệp, thậm chí hấn còn không đọc sách nhiều bằng tam lang,

hoặc là nói, những bản lĩnh, kỹ thuật, tư liệu lịch sử mà “Tiểu Lục Dương” có được tất cả đều là chút tính thực dụng vào thực tiễn... nhưng xem qua thì lại nhanh quên.

Vì vậy, cả ngày nay chuyện quan trọng tam lang cần làm nhất ngoại trừ sửa sang lại trí nhớ, chính là cho người đi quân kỹ doanh tìm Kim Châu, “Cho nàng ta chết một cách nhanh chóng.”

Hai hồn dung hợp nói là lấy “Tiểu Dương” làm chủ, nhưng dù sao vẫn chịu chút ảnh hưởng, nơi nửa hồn bên kia sống là xã hội dân chủ, hoàn toàn không có chuyện nô tỳ, nói cách khác, ngày đó thủ đoạn sử dụng với Kim Châu dường như hơi quá mức.

Trí nhớ dung hợp, tuy Tiểu Dương không nói loại lời nói “mọi người ngang hàng” hoàn toàn không hợp thời này ra, thì cũng có chút đồng tình, nhiều hơn không ít là tinh thần trọng nghĩa, cũng không làm chuyện giày vò nữa.

Nô tỳ phản chủ dù không gây ra đại họa nhưng giết chết vẫn thỏa đáng hơn, cho làm nhục cũng là để xóa bỏ ý định trở mình của nàng ta.

Nghĩ đến Kim Châu, Tiểu Dương lại không khỏi nhớ lại phương pháp “Sát uy bổng” đã làm với thê tử trước đó, không khỏi hai mắt trừng trừng, vỗ trán một cái âm thầm cười khổ: “Mẹ nó, sao cứ toàn nghĩ đến chuyện hư hỏng thế này?!”

Đây chính là thê tử muốn “Năm tay nhau mà chết, đầu bạc răng long” đấy, tại sao có thể dùng loại thủ đoạn bỉ ổi chỉ để đối phó với kẻ địch này với thê tử chứ?

Được rồi, được rồi, lo chỉnh sửa kế hoạch, ngoài ra còn phải tiếp tục nghiên cứu chuyện của Tây Nam Di để “Tập văn võ nghệ, nói chuyện với Đế vương”, còn phải dành chút thời gian suy nghĩ cho quan hệ giữa phu thê, vụng trộm bồi thường và đảm bảo cho Uyên Như.

Ví dụ như, bớt thời gian tâm sự chế độ hôn nhân “một vợ một chồng không có tiểu tam” trong trí nhớ?

Kết quả, không đợi Tiểu Dương kịp áp dụng kế hoạch của hắn, thì đã gặp phải cảnh ngộ sấm sét giữa trời quang.

Quan lễ thì hắn thu không ít quà tặng, trong đó rất nhiều đồ mới lạ, quý trọng nhất là đồ ngoại công Vĩnh An vương đưa, hai Hồ Cơ tóc vàng mắt xanh, ngực lớn eo nhỏ!

Vừa nhìn thấy quà tặng này, nụ cười trên mặt của Uyên Như lập tức cứng lại, đây là quà tặng sao? Rất ngọt ngọt đấy!

Tiểu Dương cũng bộ dạng dở khóc dở cười: chắc chắn là chủ ý của kế thê Vĩnh An vương, cõi đời này, đồ dè tiện hại người không hại mình không muốn nhìn thấy người khác tốt quả thật là tầng tầng lớp lớp...

Mặc dù tính khí của tam lang sau khi dung hợp hồn hơi thiện lương một chút, nhưng bản chất phúc hắc cũng không bị cắt giảm, tác phong ăn miếng trả miếng, gấp đôi còn gấp năm lần trước sau như một cũng không thể tiêu trừ, chuyện bị bắt nạt tới tận trước mặt thế này hẳn có thể ngồi chờ chết ư?

Hắn âm thầm tính toán, chờ sau khi gặp vua chuẩn bị chút công phu thế nào cũng phải trả một món lễ lớn mới được, dĩ nhiên, trước mắt quan trọng nhất là an ủi Uyển Như!